

[Τοῦ Αιμιλίου
Γκαμπορώ]

ΒΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

πλέον ἀφθονα καὶ πολυτελεῖ δῶρα δὲν προσεζηροῦν ἐμὸν σῆμα σὴν Ἀθήνα.

Περιμένοντε συνεπὼς τὰς λύσεις σας νὰ μᾶς εἴδων βροχηδόν. Τὰ δῶρα ἠγορεύθησαν ἤδη. Θὰ ἐθεσθῆτε τὴν ἡμέραν τῆς κληρώσεως ποῦ ἀληθοῦς ἐκδόσεως, ὅταν τὰ ἀντιγράφετε. Λοιπὸν κινήσασθε. Διάρθετε, ἀνεγράφετε, ἀπαγγεῖλατε :

Ποῖος ὁ δολοφόνος;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ζητοῦσε κάτι ἄλλο. Δὲν τὸ βόηκε διὸς αὐτὸ τὸ ἐκάνη ἔτσι δὲ μακρὸς καθὼς ἦτο ἄρχισε νὰ μακραινῶν τὴν πτώμα τῆς κοιμήσεως γιὰ νὰ ξεθωιάσῃ τὴν λύσαν του...

Ἐπᾶνον στὸ σπίτι τοῦ Δημάρχου Κοιμῆ ἀκούονταν θρηνοὶ καὶ δαυμοὶ. Τὸ σπίτι ἦταν ἀνάστατο. Πολλοὶ γαένοι καὶ γαένοι ἀπ' ἔξω συζητοῦσαν σιγαλά.

Ὁ Πλαντᾶς ἀντιστάθηκε. Προχώρησε πρὸς τὴν εἰσοδὸν καὶ μόλις ἀντίκρισε τὸν ὑπὸ κρηίδι τοῦ Δημάρχου, τὸν Βαπτιστή, τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ ζήτησε πληροφῶριαν.

Ὁ Βαπτιστὴς ἦταν χλωμός, εἶχε χάσει τὴν λαλιά του. Μόλις μπόρεσε νὰ ψυθυρῆ :

— Ἐνα πολὺ μεγάλο δυστύχημα ἐπληξε τὸν κ. δημάρχο, κ. Πλαντᾶ. Μία φρικτὴ συμφορὰ...

Ὁ Πλαντᾶς δὲν περιέμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ἀνέβηκε στὸ σπίτι τοῦ δημάρχου ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν ἱατρὸν Ζαντιῶν καὶ τὸν Λεκό.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς καὶ εὐρίσκον ἐκεῖ τὸν δήμαρχον Κοιμῆ καὶ τὴν θρηνηθὲν περὶ αὐτοῦ ἕνα καναπέ.

Δεῖν ἀτελείωτα ἐξωγραφίζετο στὸ πρόσωπο τοῦ πρὸ ὀλίγων ὥρων εὐτυχημένου δημάρχου τοῦ Ὁρσιβᾶλ.

Μόλις εἶδε τοὺς φίλους του λυγμοὶ τὸν ἐπνίξαν καὶ τοὺς ἔπλασε νὰ χερίαι του σὸν τὸν Ζητοῦσε βοήθειαν.

Ὁ πατέρ Πλαντᾶς ἐκάθησε πλάγι του καὶ τὸν ρώτησε μὲ φωνὴν γεμάτην καλοσύνην τὴν τοῦ συνέβη.

— Ἡ Λωράνς, ἡ κόρη μου... ἀλλοίμονον !

Στὸ ἀκουσμά του ὀνόματος αὐτοῦ ὁ Πλαντᾶς ὄχριασε, σὴν νὰ εἶχε χάσει δολοφόνον τὸ αἷμα του :

— Πρόκεινται περὶ τῆς Λωράνς; φώναξε. Πέστε μου, πρὸς Θεοῦ, τί τῆς συνέβη ;

Ὁ δυστυχὴς Κοιμῆ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μιλήσῃ. Ἀπλωσε στὴν τσέπη του, ἐβγαλε ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Πλαντᾶ. Ὁ γέρο-επινοήδης τὸ ἀνοίξε μὲ δυσκολία. Τὸ χερίαι του ἐρεμαν. Μόλις διάβασε τὴν πρώτην γραμμὴν ἡ ὄψις του ἀλλάξε. Ἐνόμιζε κανεὶς πῶς θὰ ἐσπῶρίζετο κάτω νεκρὸς !

Ἐν τούτοις συνεκρατήθη καὶ διάβασε τὴν ἐπιστολήν μέχρι τέλους.

Ἡ ἐπιστολή προήρχετο ἀπὸ τὴν Λωράνς, τὴν κόρην τοῦ δημάρχου, ἡ ὁποία εὐρίσκειτο ἀπὸ μερικῶν ἡμερῶν στὸ Παρίσι. Περιεῖχε δὲ τὰ ἑξῆς ἀκριβῶς :

Σταστοὶ μου κ' ἀγαπημένοι γονεῖς.

Ὅταν θὰ λάβετε τὸ γράμμα μου αὐτὸ δὲν θὰ εὐρίσκειται πλέον στὴ ζωῆ. Δὲν λυκοῦμαι τόσο γιατί ἔ'αφῆσα τὸν κόσμον ἐνθ' εἶμαι ἀκόμη τόσο νέα. Ἐμὲν πρὸ μὲ σπαράξει εἶνε πρὸ θὰ σὰς κάμω νὰ λυπηθῆτε τόσο. Συγχωρεῖστε με, συγχωρεῖστε με, γιὰ τὸ διάβημά μου αὐτὸ, σὰς ἔκατ' ἐμὸν. Λόγοι σαβαροὶ μ' ἀναγκάζουσι νὰ τελεματώσω τὴ ζωῆ μου. Φεύγω ἀπὸ τὸν κόσμον μὲ τὴν καρδίαν πλημμελομένην ἀπὸ ἀγάπην γιὰ σὰς.

Δὲν φταῖω ἐγὼ γιὰ ὅτι ἀναγκάσθηκα νὰ κάμω. Ἐδοῦσα πίστιν στὰ ἀπατηλὰ λόγια κάποιου πρὸς μὲ εἶχε ἠρησάσθαι, παρασφάθηκα ἀπὸ τὴν γλυκιὰν τὸν ἀσέως, ἐξηλάσθηκα. τὸν ἀγάπησα, τὸν ἐλάτρευσα καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ πᾶν, τοῦ ἔδωσα, δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ μὴν ἅς ἐκείνου πρὸς ἀγάπην. Τυφλομένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην ἔβιασα στὸ πρὶν τρομαρὸ σφάλμα πρὸς μὲν καὶ κάμῃ μὴν κόρη. Ἀμάρτησα !...

Ἀπὸ τὴν συνέβησαν στὸ Ὁρσιβᾶλ, δταν βρισκόμην σὶμά σας πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Ἐπιπρὶν πρὸς μὲ τὸν γάμο θὰ ἔθεραπεύετε τὸ κακό, θὰ κερθόταν τὸ λάθος μου. Δυστυχῶς γέλασθηκα... Καὶ τὰρα εἶμαι μόνη στὸν κόσμον, ἐρημη, κατεστραμένη. Πρέπει νὰ παθῶν,

μόνον ὁ θάνατος θὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσιν πρὸς βρισκομαι.

Σὰς γράφω τὴν τελευταία αὐτῆς γραμμὴν καὶ τὰ μᾶτια μου πλημμυροῦσι ἀπὸ δάκρυα. Ἀγαπημένοι μου γονεῖς, συγχωρεῖστε με... Σὰς ἀγαπῶσα πολύ καὶ σὰς σεβόμην πάντοτε... Ὅταν θὰ λάβετε τὴν ἐπιστολήν μου δὲν θὰ εἶμαι πρὸς ζωντανή. Μὴ ζητήσετε καὶ τὸ πτόμα μου. Δὲν θὰ τὸ βρῆτε. Διάλεξα τέτοιο θάνατον ὡς νὰ χαθῶ, νὰ ἐξαφανίσθαι ἐντελῶς ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό.

Ἡ καρδία μου σπαράζει, τὰ μᾶτια μου τρέχουσι ποταμῖα, χλαίρες γιὰ πάντα ! Συγχωρεῖστε με... Σὰς ἀγαπῶσα πολύ, τόσο πολύ... Ἡ δυστυχημένη κόρη σας,

Λωράνς
Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀτελείωτον τοῦ πατέρ Πλαντᾶ δταν διάβασε τὴν ἐπιστολήν τῆς Λωράνς.

Τὸ πρόσωπό του πῆρε μὴν φρικτὴν ἔκφρασιν πόνου. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τί συνέβησε ἐστὶν καρδίαν τοῦ γέροντος, εἰρηνοδόκου τοῦ Ὁρσιβᾶλ. Ἐνάδωσε τὴν ἐπιστολήν στὸν Κοιμῆ καὶ τὸ χερίαι του ἐτρέψε. Κατοπιν κάθησε πλάγι του καὶ προσκάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ :

— Ἦσῳσας, φίλε μου. Ἦσῳσ νὰ ζῆ ἀκόμη ἡ δυστυχημένη νέα.

Ἦσῳσ νὰ μετανώσασε τὴν τελευταία στιγμή. Θὰ τὴν ζητήσουμε μαζὶ καὶ θὰ τὴν βροῦμε εἴτε ζῆ, εἴτε ἀπέθανε...

Ὁ Κοιμῆ κούνησε ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι του καὶ ἐπιθύρησε :

— Ναι θὰ τὴν ζητήσω παντὸς. Θέλω νὰ βρῶ τὸ σῶμα τῆς γιὰ νὰ τὸ βρῆξω μὲ τὰ δικαίωτά μου. Θὰ ἐξηγήσῃ καὶ θὰ τὴν βρῶ. Πρὸς νὰ βρῶ διὸς τὸν κακούργον πρὸς εἶνε ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς. Πρὸς νὰ τὸν τιμωρῶ γιὰ νὰ τὸν τιμωρῶ με τὰ ἴδια μου τὰ χερίαι ;
— Γιὰ ποῖον μιλεῖς; ρώτηεν ὁ πατέρ Πλαντᾶς. Ὁ Κοιμῆ ἀσῆκωσε τὰ μᾶτια του καὶ τὸν κούνησε ἀρεκτὰ λεπτὰ. Τέλος ψυθύρησε :

— Νομίζεις πῶς δὲν ὑποψιάσθηκα τὸν ἀνθρωπο πρὸς εἶνε ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπημένης μου κόρης; Νομίζεις πῶς δὲν ὑποψιάσθηκα ποῖος εἶνε ὁ ἀνθρωπος πρὸς τὴν κατέστρεψε ;

— Ὁ Πλαντᾶς ἔκαμν ἕνα ἀπότομο κίνημα καταπληξέως.

— Τὸν γνωρίζεις; μοιροθύρησε.

— Ναι τὸν γνωρίζω. Ὁποῖος καὶ σὺ τὸν γνωρίζεις.

Δὲν εἶνε ἔτσι; πῆρ μου :

— Ὁ Πλαντᾶς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του λυπημένος. Κατόπιν ἐπιθύρησε :

— Ὑπάρχει ὁ ἄδης γιὰ τοὺς κακούργους.

— Θὰ ἤθελα νὰ ζούσε ὁ ἀνθρωπος αὐτός, ἐκράυασε τὴν ὁ Κοιμῆ ὀργισμένα. Θὰ ἤθελα νὰ ζούσε γιὰ νὰ τὸν δῶ νὰ πεθαίνῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου. Μοῦ πληρώσει τὴν καλοσύνην μου μὲ ἀτιμίαν καὶ αἰσχος. Αὐτὴ τὴν στιγμήν βρισκομαι μὲρος στὸ Θεό. Καὶ ὁ Θεὸς θὰ τὸν κρίνει !

Ὁ ἱατρὸς Ζαντιῶν καθὼς καὶ ὁ Λεκό παρηκολούθησαν τὴν συζητήσιν αὐτὴν ἀποροῦντες. Ποῖος ἄρα γε ἦταν ὁ ἀνθρωπος αὐτός πρὸς εἶνε αἰτία τῆς καταστροφῆς τῆς κόρης τοῦ δημάρχου; Ζούσε στὸ Ὁρσιβᾶλ καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζαν ;

Ὁ Κοιμῆ ἀνετέληθη τὴν περιεργείαν των. Ἐσηκώθη ὀρθιός καὶ εἶπε μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ τοὺς λυγμούς :

— Ὁ ἀνθρωπος πρὸς κατέστρεψε τὴν κόρην μου, ὁ αἷτιος τοῦ θανάτου τῆς, ὁ κακούργος αὐτός, ἦταν ὁ κόμης Τρομορέλ, ὁ δολοφόνος τῆς περασμένη νύχτα στὴν ἔπαυλ του !... Τὸν δεχόμην σπὶν μου καὶ μὲ ἀτίμιασ.

Ἦσαν ὑποψιασθῆ τὰς σχέσεις τοῦ μετὴν Λωράνς, ἀλλὰ δὲν φωνταζόμην ποτε πῶς εἶχαν προχωρήσει τόσο. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν κρίνῃ, ὁ Θεὸς νὰ τὸν τιμωρῆσῃ. Ὁ κακούργος πρὸς τὸν ἐδολοφόνησε τὴν νύχτα στὴν ἔπαυλ του, ἔσκότωσε ἕνα κακούργον, ἕνα ἄχρειον !...

Ὁ πατέρ Πλαντᾶς εἶχε σκίψῃ τὸ κεφάλι του καὶ δὲν μιλοῦσε.

Ἐγνώριζε καὶ αὐτός τὰς σχέσεις τῆς ἀθάνας Λωράνς μετὸν Τρομορέλ, ἀλλὰ δὲν ἐφανταζέτο ποτε πῶς εἶχαν φθάσει μέχρι αὐτοῦ τοῦ σημείου.

Τέλος ἐσφράφη πρὸς τὸν Κοιμῆ καὶ τοῦ εἶπε :

— Φίλε μου, ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος. Ἐβλίψε. Ἦσῳσ νὰ ἐπανεύρωμεν τὴν Λωράνς καὶ νὰ τὴν ἐπανεύρωμεν ζωντανήν. Ἦσῳσ νὰ μὴν ἀπέθανε...
Ἐπενέβη ἤδη ὁ ἱατρὸς Ζαντιῶν καὶ συνέστησεν εἰς τὸν Κοιμῆ νὰ ἡσυχάσῃ. Αἱ συγνήσεις τῆς ἡμέρας τὸν εἶχαν καταβάλει ὑπερβολικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἕνα νέον πρόσωπον ἐφαναίσθη εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἦταν ἕνας νέος ἰσχνός, γλωμός, μὲ πονηρὰ μᾶτια καὶ φυματωμένα μοχθηρὰ καὶ ὑπουλον.

Ἦτο ὁ ἐμπειρικὸς φαρμακοποιὸς τοῦ Ὁρσιβᾶλ Ραβελώ.

Μόλις τὸν εἶδεν ὁ Πλαντᾶς ἔσπευσε νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Πῶς, σεῖς εἶδες, Ραβελώ.

— Ναι, κ. ἐπινοήδης. Ἐφραγα κάποιον φάρμακον γιὰ τὴν κ. Δημάρχου.

— Καὶ πῶς πηγαίνουσι αἱ ἐργασίαι σου, φίλε μου;

— Ἀ, ὄχι καὶ τόσο καλά. (Ἀκολουθεῖ)

